

nogen dyb Granfskning derover, fordi jeg er overbevist om, at 304 Kr. 33 Ore vil flaa til og sandsynligvis ikke blive opbrugt. Jeg er overbevist om, at Krigsbestyrelsen vil gaa frem med tilbørlig Bærfomhed. Grunden til, at jeg først kommer nu med dette Undringsforslag og i de tidligere Aar ikke er fremkommen dermed, skal jeg sluttelig tilkjendegive. Der var et Aar, hvor jeg nød den Udmærkelse i Thinget at være Medlem af Finantsudvalget. Det var i Aaret 1873—74, og det lykkedes mig dengang at faae Flertal for en Genstilling eller Bemærkning, som vil findes i Finantsudvalgets Betænkning for det nævnte Aar i Rigsdagstidendens Tillæg B. Side 187, idet et Flertal finder det ubilligt, at Lovgivningens Bestemmelser om Godtgjærelse for militær Indkvartering ikke gjælde for Bornholms Vedkommende under Bøvningens Indkaldelse til Øvelser, og alene Genhynet til den forestaaende Hærsrevision, der truer med Ophævelse af Bornholms Bøvning, afholder Flertallet fra nu at søge den heromhandlede Ubillighed afhjælpen." (Ordføreren (Berg): Staar der virkelig „truer med“?) Jeg læser altid rigtig op. Den Grund altsaa, som Finantsudvalgets Flertal havde til ikke at forfølge denne Sag videre, nemlig den forestaaende Hærsrevision, er jo ikke for Dieblisset tilstede, idet der ikke foreligger dette Thing noget Forslag i sea Henseende. Jeg tror forresten, at Sagen hidtil stod mindre klart, idet man mente, at der skulde en særlig Lovgivningsbestemmelse for at udstrække Retten til Godtgjærelse for overordenlig Indkvartering ogsaa til Bornholm; men ved en senere Overveielse har jeg fundet, at det ikke er fornødent, og det skulde glæde mig meget, om den høitærede Krigsminister vilde finde — Thinget stoler jeg dristig paa —, at det var rigtigt, at Loven blev lige for Alle, og at, selv om det kun er en mindre Ubillighed — jeg vil kalde det saaledes — der er begaaet i en længere Aarrække mod Bornholm, han dog vil finde det rigtigt, at den afhjælpes. Til den ærede Ordfører vil jeg sige, at jeg veed ikke, om han kræver yderligere Oplysninger. Jeg tør vel ikke smigre mig med at have fyldestgjort alle Fordringer til Nødtaglighed; men da jeg tror, at Spørgsmaalet ikke er større, end at det vil kunne løses ved en simpel Multiplication af Summer og Dage, finder jeg ingen Anledning til at tage Forslaget tilbage, førend der kommer en nærmere Erklæring om, at Finantsudvalgets Ordfører enten paa egne — og det er i Grunden nok — eller paa Finantsudvalgets Vegne kræver, at jeg skal tage det tilbage. Saa vil jeg vide at rette mig derefter. Her gjælder det naturligvis ikke om at opnaa det Skin af Glæde, der kunde være ved at faae et Forslag vedtaget, som ikke har gennemgaaet Finantsudvalgets Skærmsild; det er mig meget mere om at gjøre at stille mig paa en venstabelig Fod med de ærede

Magthavere. Jeg skal altsaa paa det allerførste Binf af den ærede Ordfører erklære mig villig til at tage mit Forslag tilbage; men jeg fastholder det nu, om ikke af anden Grund, saa dog for at give den ærede Minister Leilighed til at udtale sig om sin almindelige Stilling til Sagen, der forhaabentlig vil være gunstig, selv om der kunde være Et og Andet — hvad jeg forresten ikke tror — at udsætte paa Forslagets Enkeltheder. Dermed vil jeg anbefale Forslaget til det høie Things, Finantsudvalgets og særlig til Finantsudvalgets ærede Ordførers omhyggelige Belvilje.

Dinesen: Folkethingets ærede Medlemmer ville have Leilighed til at erfare, at Finantsudvalget i sine Indstillinger om de forskjellige Bygningsbudgetter paa Finantsloven i de senere Aar har bestræbt sig for at bliue enigt. Det gjælder om de større Bygningsbudgetter for Indenrigsministeriets Vedkommende, de kongelige Bygninger, Lødbygningernes Budget paa § 24, saavel som om Bygningsbudgetterne paa Krigsministeriet og paa Marineministeriet. Nogle Medlemmer kunne have ønsket større Nedfættelser, Andre kunne have ønsket større Bevillinger, men det er endt med, at Indstillingerne paa disse Budgetter i Reglen have været enstemmige. Da vi iforgaars behandlede Indenrigsministeriets Budget, beklagede den ærede Indenrigsminister sig over forskjellige Regtelser. Det kan ogsaa være tvivlsomt, om det ikke vilde være ligesaa fordelagtigt for Staten og hensigtsmæssigere for de vedkommende Bygningers gode Bevarelse, at der blev givet større Bevillinger; men imidlertid tør jeg dog udtale den Formening, at, hvis vi i en Række af Aar ville give en saadan Bevilling paa omtrent 100,000 Kr. for de civile Bygningers Vedkommende, ville vi kunne finde de civile Bygninger i en meget vel vedligeholdt Stand. Det har viist sig for Lødbøesensbygningernes Vedkommende, at vi, ved i nogle Aar at have givet visse bestemte Bevillinger, nu ere komne til en noget mindre Bevilling, og at Udgifterne her neppe ville være til deres tidligere Øide. Underledes tror jeg derimod, det forholder sig for Bygningernes Vedkommende under Krigsministeriet. Jeg har bestandig det ene Aar efter det andet havt Lovl om de Bevillingers Tilstrækkelighed, der ere bledne givne til de saakaldte større Vedligeholdelser af de under Militæretaten, under Krigsministeriet hørende Bygninger. Det Komplex, det Antal af Bygninger, der hører under Krigsministeriet, er betydelig større og bruges betydelig Mere end det, der hører under Indenrigsministeriet. Til Indenrigsministeriet er i nogle Aar bevilget omtrent 100,000 Kr., til Krigsministeriet kun ca. 80,000 Kr., og det sidste Beløb frugter jeg for, vil være utilstrækkeligt, saa at det vil blive nødvendigt, for at de militære Bygninger